

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **L. M.**, nar. ,
státní příslušnost Republika Uzbekistán,
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým,
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1,

proti
žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2021, č. j. CPR-14500-3/ČJ-2021-930310-V234,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo částečně změněno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 31. 3. 2021, č. j. KRPA-78301-15/ČJ-2021-000022-SV, jímž bylo žalobci podle § 119 odst. 1

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 1 rok, tak, že nově byla tato doba stanovena na 10 měsíců. Ve zbylé části bylo napadené rozhodnutí potvrzeno. Počátek této doby byl stanoven od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování. Současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k vycestování do 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, neboť neodstraňuje vady rozhodnutí nalézacího správního orgánu, a to zejména v nesouladu odůvodnění rozhodnutí s jeho výrokovou částí. Za zásadní nedostatek žalobce považuje nedostatečnou moderaci doby zákazu vstupu na území členských států - byla zkrácena toliko o dva měsíce, navzdory tomu, že doba nelegálního pobytu byla moderována na dobu o půl roku kratší.
3. Žalobce namítá nepoměr aplikovaného postupu ve vztahu k době trvání protiprávního stavu, neboť z původních 435 dnů protiprávního stavu bylo konstatováno toliko 298 dnů, tj. o 32 % méně, zatímco vyhoštění bylo zkráceno toliko o 2 měsíce. V této souvislosti žalobce namítá porušení § 3 a § 174a zákona, které spatřuje v tom, že správní orgán nepostupoval způsobem vedoucím ke zjištění skutečného stavu věci a nedostatečně vyhodnotil okolnosti ovlivňující přiměřenost rozhodnutí.
4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
5. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
6. Dne 30. 3. 2021 bylo v rámci pobytové kontroly z cestovního dokladu žalobce zjištěno, že poslední vstupní razítko na území Schengenského prostoru bylo z Estonska. Bylo zjištěno, že se žalobce na území ČR nachází nelegálně. Žalobce nevyplnil příjezdový formulář ani nepodstoupil test na Covid-19. Bylo zjištěno, že žalobce přicestoval na území Estonska dne 31. 5. 2019 na základě estonského víza typu MULTI vydaného 23. 5. 2019 platného od 24. 5. 2019 do 20. 1. 2020. Od 21. 1. 2020 do 30. 3. 2021 byl bez oprávnění k pobytu. Při výsledku žalobce sdělil, že na území EU přicestoval 31. 5. 2019 na základě estonského víza s platností od 24. 5. 2019 do 20. 1. 2020, někdy v červnu 2020 přijel do ČR. Myslí si, že v den jeho příjezdu nebyl zákaz přicestování. Od té doby je nepřetržitě v ČR. K pobytu se nikde nenahlásil. Zdržuje se v Praze na ubytovně, přesnou adresu ani nájemní smlouvu nemá. Do ČR přijel na základě platného biometrického pasu. Nemá žádné potvrzení ohledně onemocnění Covid-19, nepodstoupil žádný test. Zdržuje se na uvedené ubytovně. Do ČR přicestoval za účelem pracovní příležitosti, aniž by měl povolení. Pracoval pouze příležitostně, nyní práci nemá. Je si vědom toho, že jeho vízum bylo platné toliko do 20. 1. 2020 za účelem turistiky, tedy že možnou dobu pobytu vyčerpal. Neměl peníze na vycestování. V ČR nemá žádný majetek. Finanční prostředky si zajišťoval prostřednictvím brigád. V současnosti disponuje přibližně částkou 2 000,-Kč, tudíž prostředky na vycestování má. Nemá žádnou stálou adresu. Je ženatý, má 4 děti. Má zde bratra, který rovněž bude vyhoštěn. Žádné vazby v ČR jinak nemá. V domovské zemi má celou rodinu včetně rodičů. Bude se vracet domů. Naposledy byl doma v květnu 2019. Nic mu v Uzbekistánu nehrozí, není mu známa žádná překážka vycestování. Uzbekistán je pro něj bezpečná země.
7. Součástí spisu je závazné stanovisko ev. č. ZS51957 ze dne 31. 3. 2021 se závěrem, že vycestování žalobce do Uzbekistánu je možné.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
9. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, protože žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil a žalovaný s takovým postupem souhlasil, a soud též nepovažoval jeho nařízení za nutné.
10. Jádrem žalobních námitek žalobce je, že se domnívá, že žalovaný sice délku jeho neoprávněného pobytu zkrátil, avšak následně vyměřil neúměrně dlouhé správní vyhoštění.
11. K této námitce soud uvádí následující.
12. V dané věci je nesporné, že žalobce disponoval estonským vízem s platností od 24. 5. 2019 do 20. 1. 2020. Do Schengenského prostoru naposledy vstoupil dne 31. 5. 2019. Při výsledku sdělil, že někdy v červnu 2020 vstoupil do ČR, kdy od tohoto dne potvrdil nepřetržitý pobyt na území. V doplnění odvolání uvedl, že dnem příjezdu do ČR byl den 6. 6. 2020. Tentýž den je zmíněn v záznamu z provedení pobytové kontroly.
13. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí konstatoval, že žalobce měl v cestovním pase propadlé estonské vízum typu D platné do 20. 1. 2020. Poslední vyznačené razítko z Schengenského prostoru bylo ze dne 31. 5. 2019. Vízum bylo žalobci vydáno s platností od 24. 5. 2019 do 20. 1. 2020. V rámci protokolu o výsledku žalobce sdělil datum příjezdu do ČR 6. 6. 2020. Na území vstoupil a pobýval bez oprávnění k pobytu, navíc porušil nařízení Ministerstva zdravotnictví ze dne 5. 6. 2020. Délku vyhoštění správní orgán stanovil na jeden rok vzhledem k délce a závažnosti neoprávněného pobytu na území členských států EU včetně ČR. Žalobce prokazatelně pobýval na území členských států EU včetně ČR od 21. 1. 2020 do 30. 3. 2021, kdy byl kontrolován policií.
14. Správní orgán I. stupně při označení délky neoprávněného obyvu tedy zohlednil nepřetržitý pobyt žalobce na území schengenského prostoru, kdy s ohledem na to, že platnost víza žalobci skončila dne 20. 1. 2020, správní orgán I. st. konstatoval neoprávněný pobyt od 21. 1. 2020. Správní orgán I. st. tedy nijak nezohlednil tvrzené datum vstupu na území ČR, nýbrž hodnotil neoprávněný pobyt v souhrnu.
15. Žalovaný ve svém rozhodnutí korigoval délku vymezeného neoprávněného pobytu. Konkrétně uvedl, že žalobce sdělil datum příjezdu do ČR 6. 6. 2020, přičemž správní orgán neprokázal, že by zde žalobce měl vstoupit dříve. Proto po korekci byl neoprávněný pobyt určen od 6. 6. 2020 do 30. 3. 2021. Žalovaný dodal, že není v kompetenci správního orgánu I. stupně posuzovat oprávněnost či neoprávněnost pobytu dotyčného v jiných členských zemích EU, a to i přes expiraci estonského víza. Z uvedeného důvodu žalovaný zkrátil délku vyhoštění na 10 měsíců.
16. Žalobci bylo původně uloženo správní vyhoštění na 1 rok, tedy 12 měsíců, a to za neoprávněný pobyt od 21. 1. 2020 do 30. 3. 2021. Následně byla délka neoprávněného pobytu stanovena od 6. 6. 2020 a vyhoštění bylo zkráceno o dva měsíce. Soud pro úplnost poznamenává, že správní orgány sice uvádí, že žalobce sdělil, že do ČR přicestoval dne 6. 6. 2020, avšak z protokolu o výsledku vyplývá, že žalobce tehdy pouze uvedl, že přijel někdy

v červnu, datum 6. 6. 2020 sdělil až v doplnění odvolání. Dané však nemá vliv na vyměření délky pobytu. Navíc stejné datum je zmíněno v záznamu o kontrole.

17. Je na uvážení správního orgánu, jak dlouho dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. 5 A 139/2002 - 46).“*
18. Otázka stanovení doby je tedy předmětem správního uvážení. Jakkoli se v případě žalobce nabízí úvaha o tom, že by procentuální zkrácení délky neoprávněného pobytu mohlo odpovídat procentuálnímu zkrácení délky vyhoštění, takto přímý vztah ve skutečnosti bez dalšího neplatí. Mezi dobou neoprávněného pobytu a zákazem pobytu neexistuje přímá úměra, tedy že o 1/3 kratší doba bez dalšího zakládá zkrácení doby zákazu pobytu o 1/3. Existuje pouze nepřímý proporcionální souvislost mezi dobou zákazu pobytu a neoprávněného pobytu. V téže věci u téhož účastníka zásadnější krácení doby neoprávněného pobytu vede ke krácení doby zákazu pobytu. V posuzované věci krácení neoprávněného pobytu žalobce o 1/3 vedlo žalovaného ke krácení zákazu pobytu o 1/6, což obecně naplňuje požadavky proporcionality krácení zákazu pobytu. Soud dále posoudil, zda zákaz pobytu na 10 měsíců odpovídá neoprávněnému pobytu v délce přibližně 10 měsíců (6. 6. 2020 – 30. 3. 2021). Nejen že soud neshledává nepřiměřenost délky zákazu pobytu, ale naopak ji považuje za nepřiměřeně krátkou dobu, která také neodpovídá praxi žalovaného. Jelikož však žalovaný vybočil ze své, soudu z úřední činnosti známé, praxe ve prospěch žalobce, nemá vstřícnost žalovaného v rozsahu určení doby zákazu pobytu žalobce vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Pokud doba zákazu pobytu odpovídá době neoprávněného pobytu, zcela jistě se nejedná o nepřiměřené opatření.
19. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že se správní orgány řádně zabývaly tím, zda došlo k naplnění některé ze skutkových podstat § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a zda vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebude pro žalobce představovat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života. K tomu správní orgány uvedly své závěry, dle kterých v řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce naplnil skutkovou podstatu dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, a že s ohledem na veškeré okolnosti posuzovaného případu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, oba přitom vycházely z řádně zjištěného skutkového stavu. Správní orgány obou stupňů vzaly v úvahu všechny skutečnosti zjištěné jak z výpovědi žalobce, tak ze shromážděných podkladů. Při posuzování přiměřenosti přijatého opatření vyšly z kritérií stanovených v § 174a zákona o pobytu cizinců, zhodnotily tak zejména závažnost a druh protiprávního jednání žalobce a s tím související délku jeho pobytu na území, vědomost postupu žalobce a též další aspekty

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

tam uvedeně. Konkrétně správní orgán I. stupně shledal uložené vyhoštění jako přiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života. Konstatoval, že zdravotní stav žalobce je dobrý, je schopen se o sebe postarat, ve vycestování mu nic nebrání a v ČR nemá žádné vazby, kdy naopak v domovské zemi má materiální zázemí. Soud dodává, že žalobce sdělil, že je ženatý, má čtyři děti. Jeho rodina je v Uzbekistánu. Nebylo zjištěno nic, co by jeho vycestování mělo jakkoli bránit.

20. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobních námitek důvodné, a proto žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. **Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).**

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 14. října 2021

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce